

PE CÂND MUZEOGRAFII ERAU INGINERI, DAR, DE FAPT, SUNT PICTORI

Victor SIMION

Lumea muzeografilor, de la noi și de la iurea, este o lume în care surprizele se pot ivi când te aștepti mai puțin. Este vorba nu numai de surprizele pe care ți le poate oferi cercetarea patrimoniului – surprize de natură științifică deci – ci și de surprize (plăcute, de cele mai multe ori) pe care ți le pot oferi colegii de breaslă, prin preocupărilor lor extra-profesionale. O astfel de foarte plăcută surpriză ne-a oferit-o (sau, „mi-a oferit-o”, cel puțin mie) colegul GEORGE OSTAFI, trudit în breasla muzeografiei la Complexul Muzeal „Bucovina” din Suceava. Va să zică, domnul „G.O” își dedică tinerețile studiind ingineria, (construcțiile de mașini) adică face pasiune pentru științele exacte, după care, din motive numai de dânsul știute, abandonează motoarele pentru o nouă pasiune – muzeografia. O profesie mai puțin „exactă” dar cu o mai mare deschidere spre oameni. Cu atât mai mult cu cât se și specializează în ceea ce se numește „relațiile publice și comunicare”. Adică, a devenit „omul de legătură” dintre muzeu și publicul acestuia. Și pentru că surpriza să fie completă, colegul Ostafi se rupe(cred, irevocabil) de ultimele fire care l-au legat de științele exacte pentru a-și împlini pasiunea pentru o artă mult mai liberală și anume...pictura. Autodidact, depășind cu mult nivelul a ceea ce, în limbaj curent, se numește un „artist amator”, George Ostafi își trasează fără prea multe ezitări propriul traseu artistic, după ce este convins că

stăpânește suficient de bine „secretele” acestei noi iubiri. Adică desenul, compoziția, culoarea.

Așa l-am descoperit pe George Ostafi, inginerul - muzeograf - pictor, cu ocazia expoziției pe care a deschis-o în ziua de 6 martie 2006, la Casa de Cultură Frederich Schiller din București. Onorată de prezența Excelenței Sale, Domnul Wiefried Gruber, ambasadorul Republicii Federale a Germaniei la București și de participarea Domnului academician Răzvan Theodorescu – fiecare exprimându-și aprecierile asupra lucrărilor și a preocupărilor plastice ale expozantului – expoziția a oferit publicului bucureștean posibilitatea de a descoperi un pictor preocupat de formulele unui decorativism cromatic exprimat prin module abstracte, nonfigurative, prin esențializarea la maximum a motivelor și temelor. Structuri polifone, cu o muzicalitate specială, cu surprinzătoare contraste cromatice care creează ritmuri dinamice. Înscrise mai toate în suprafețe mari (de preferință pătrate – lucru pe care pictorii, de regulă îl evită), lucrările lui George Ostafi mă determină să mă întreb – așa cum am făcut-o și prin cuvântul pe care l-am rostit la eveniment – cine a pierdut și cine a avut de câștigat de pe urma acestui „pelerinaj cultural” al autorului. Structurile pe care le creează par a fi, adesea, fragmente din explozia primordială a Cosmosului, altele ele ascunzând, ca într-o crisalidă, semne

sau momente din viață într-o ciudată arheologie a existenței. Văzându-i lucrările am convingerea că atât muzeografia cât și lumea pictorilor s-au îmbogățit cu câte un reprezentant de valoare, dovada fiind nu numai realizările sale din domeniul muzeografiei ci și cele din domeniul picturii, acestea din urmă concretizate prin numeroase participări la expoziții importante organizate atât în țară cât și

peste hotare. Iar faptul că multe din lucrările sale se află în colecții particulare din Germania, Franța, Belgia, Olanda, Italia, Polonia, Suedia, Austria, Anglia, S.U.A., ș.a.m.d., nu face decât să confirme că inginerul de ieri și muzeograful de astăzi își împlinesc o a treia pasiune, în lumea culorilor și a pensulelor.

victor.simion@cpc.ro